

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 5 de Juliol 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. —Redacció i Administració, Concentració Republicana — Any I.—Núm. XIX

Seria preferible que avant-
passésim a les possibles qüestions
electorals un mínim d'interès
ciutadana.

Alba-Cambó

La premsa ens ha informat de l'abraçada amb que s'han saludat, després de set anys de no dir-se paraula, D. Alfons XIII i l'ex-ministre de negocis estrangers espanyol, senyor Alba. El rei trobà rejuenit el senyor Alba—això prova els pocs disgustos que li ocasionà la Dictadura—tot elogiant-li els seus articles periodístics i projectes polítics.

En aquesta cordial conversa no es recordà res del passat, com si realment aquests sis anys de dictadura no haguessin deixat un solc, en la consciència nacional del país, que assenyalarà, amb persistència, el camí a seguir fins aconseguir la nova vida que enyorem, tant per la nostra Catalunya, com per tot l'Estat espanyol.

Paral·lelament als elogis reials tributats al senyor Alba, el senyor Cambó feia unes interessants declaracions, referent al seu antic adversari, assabentant-nos que, després de llargues converses i alligonats per la Dictadura, havien acabat, per a comprendre's i que avui estaven perfectament d'acord en apreciar la present situació de l'Estat espanyol poc propícia per intentar canvis radicals en la governació del país.

Es natural pensar, doncs, que l'abraçada Rei-Alba, anirà seguida de la no menys cordial abraçada Rei-Cambó. Aquestes, sí, que podríem dir que són abraçades que ofeguen!, almenys els ideals que aquests polítics diuen voler representar i fer triomfar.

Aquests dos prohoms polítics, potser degut a viure allunyats del poble—el primer exiliat per la Dictadura i el segon per la bona marxa dels seus innombrables negocis—han pres una actitud que desdii de la privilegiada intel·ligència que se'ls hi atribueix; la seva posició no fa més que entorpir el desenllag lògic que hauria de tenir la situació que ells volen salvar, donant-li aquestes injeccions de fals optimisme, per allargar la vida d'un règim que ha donat paleses proves de no tenir capacitat per a resoldre cap del diversos problemes que afecten als nostres pobles ibèrics i en relació a Catalunya ha emprat sempre els procediments de govern que han semblat de més eficàcia per ofegar les seves racials aspiracions. Aquesta rara coincidència d'un leader que es diu nacionalista i d'un fervent devot del centralisme, i contrari acèrrim de les aspiracions del nostre poble, ens podria donar lloc a creure que la seva enemistat era aparent, una hàbil joc polític, per a tenir cadascú més prestigi i llibertat d'acció dintre el sector d'opinió que representaven, però, que, en el fons, la seva política era la mateixa: fer surar les seves persones i els seus negocis.

La Dictadura, aconsellada al rei, per il·lustres elements polítics—segons es desprèn del discurs del senyor Ventosa i Calvell—saludà el poble amb un manifest ple dels més durs atacs als polítics del vell règim, titllant el senyor Alba de cínic i depravat, i el mateix monarca encoratjà el dictador, dient que s'havia de lluitar contra ells a bandera desplegada i... no obstant, ara, aquests mateixos cabdills polítics, tant durament apostrofats i envilitats davant de tot el món, troben que el monarca és enterament irresponsable del passat, i que és pueril cercar responsabilitat allà on no n'hi ha i que el que avui cal és salvar el règim, puix que amb el seu enfonsament es podrien enfonsar també els seus escandalosos negocis.

On és la dignitat política d'aquests homes, que post-poseden l'ideal a la bona marxa dels canvis monetaris i que s'estimen més salvar la pesseta que el país? Aquestes actituds, tant desencaxades de la realitat i mancades de sinceritat, delaten una corrupció política superior a les que, en altres països més valents que el nostre, han bastat per fer les més exemplars revolucions, per escombrar aquests poders irresponsables, aquestes oligarquies financeres que porten la misèria a tot el poble.

Però encara no s'han adonat aquests intel·ligents estadistes, qui s'entossudeixen en mantenir un règim inepte, que la seva desafortunada actitud, en lloc d'aturar la devallada de la pesseta, no fan més que ajudar a enfonsar-la. No és la pesseta el que cal estabilitzar, sinó un sistema de govern que realment governi el país, en lloc d'espèrmer constantment la seva escassa riquesa; mentres el règim que es vol salvar s'hagi d'aguantar per la força d'un vertader eixam de paràsits, qui pot tenir la més petita confiança en ell? Les nacions estrangeres, veient clara la nostra trista situació, obren lògicament menyspreant el nostre signe monetari.

Convé oblidar una mica els negocis i treballar de ferm i amb sincer patriotisme per a renovar d'una manera radical el sistema de govern de tot el país, instaurant el que les seves ànsies de llibertat avui demanen i demà exigiran.

RAMON MASCORT

Amb aquest règim, res...

No ens fan ni fred ni calor unes pseudo llibertats atorgades com qui concedeix una gràcia. El que nosaltres volem és la reconeixença total ja que hi tenim dret. El nostre problema no és un problema de més o menys benevolença, de més o menys bones intencions, de més o menys generositat o gasiveria. O reconeixen el nostre fet o no ens entendrem mai. I consti que no serem pas nosaltres els darrers de lamentar-ho.

No en volem de gràcies. La gràcia només es concedeix a n'aquells que no es poden amparar amb la justícia i han de fer-ho amb la clemència dels jutges. I a nosaltres ens interessa més tenir-la a ella al nostre costat encara que haguem de sofrir la persecució dels que es diuen encarregats d'administrar-la. El nostre problema està per damunt dels capricis i de la voluntat dels homes.

Si a les criatures se les fa callar donant-los un bombó, no és fàcil que ho logrin amb nosaltres amb els mateixos procediments. No ens vulguin tractar com a menors. Hi ha que tenir present que el nostre poble no començà pas ahir, sinó que té les seves arrels en el més remot dels segles. La nostra Història conté masses ensenyances perquè necessitem mentors! És inútil que ens diguin: «tenui; ja podéu fer us d'això o d'allò però d'aquesta o d'aquella altra manera». Gràcies, però ja ho sabem el que tenim de fer. Per altra part, d'aquesta manera no ens podrem entendre mai. Aquests «peròs» i aquests condicionals posats en llurs atorgacions fereixen la nostra dignitat d'homes. No ens podrà plaure mai aquesta reserva, per no dir-ne hipocresia. A més a més, estem escarmentats, massa escarmentats. Ja sabem la durada i els resultats d'aquests corrents de concòrdia.—Oh—ens diran potser—és que les persones canvien! —Però el mal no consisteix pas en les persones tant com en el règim. El mal està que una manera així de procedir és inherent a ell per necessitat. Per desgràcia no és el règim el qui es pot adaptar a les persones, sinó les persones que han d'adaptar-se fatalment al règim. O ell es capgirarà de dalt a baix o els problemes que té plantejats Ibèria—problemes de democràcia i llibertat—restaran sense solució possible. I el nostre serà un de tants. Serà inútil que unes mans amigues se'ns allarguin d'enllà de l'Ebre estant. Ni la comprensió de la part més escullida de la intel·lectualitat ni les simpaties d'una selecta minoria ni les bones disposicions nostres, podran tenir una vertadera eficàcia. Tot això s'estrellarà contra la muralla de rutina de reacció i de falsos tabús que pel seu sosteniment ha edificat el règim i els interessats en mantenir-lo. Que tot això és corcat, frontolladiç i que amenaça ruïna? Bé, però es va mantenint encara. Hi ha edificis que sembla que s'han d'ensorrar d'un moment a l'altre i fan anys i panys i encara han d'anar-hi els paletes a enderrocar-los del tot. I nosaltres també, si ens mirem les coses massa passivament i ho deixem tot a la mercé del temps, és fàcil que ens fem vells esperant.

Per això ens xoca el falaguer optimisme de la Lliga. Malgrat l'experiència adquirida durant tants anys de catalanisme polític; malgrat els desenganys soferts; malgrat els nous corrents d'orientació que han adobat les masses de Catalunya, aquest agrupament es manté en el mateix programa de vint-i-cinc anys enrera. Això que per ella és un motiu d'orgull, per a nosaltres no és altra cosa que una evident manca de tàctica política. Quan els fets evolucionen, quan s'imposen uns altres procediments, és una ridícula tossuderia mantenir-se en una postura fracassada. On ens ha portat, després de tants discursos al Congrés, de tants missatges als poders, de tantes Assemblees Magnes, un catalanisme que tot ho ha esperat dels governs dinàstics? A una dictadura que enderroca d'un cop tot el que havíem guanyat a mesura de grans esforços—la Mancomunitat i la seva obra—i que ara, fa poc, ens concedissin l'honor (?) de poder ostentar la nostra bandera... Quin èxit!

No és que dubtem del tot de què novament Catalunya pugui aconseguir alguna cosa dintre la monarquia, de la mateixa manera que anys enrera logrà la Mancomunitat. Però tenim la justificada temença que ultra ésser una cosa migrada i qui sap si fins i tot vergonyosa per nosaltres, tingui la mateixa fi que la susdita Mancomunitat. Els fets ens ho corroboren amb escreix. No pot succeir altrament quan les coses es construeixen sobre una base que no té res de sòlida. Sense contradir-se, una monarquia pot desfer sempre allò que ella mateixa autoritzà. En té prou amb fer relluir altra volta els seus vells tòpics de costum.

R. PLA I CORAL

Barcelona, Juny 1930.

PERFILS

En determinades èpoques de la vida dels pobles, generalment les que succeeixen a un període de repressió als sentiments liberals, es crea un ambient de confusionisme que determina un estat d'excitació que en realitat sols existeix en uns quants que tenen de la vida un concepte més honorós que el rest de poble indiferent. És el bri de veu, del poc que en tots els pobles resta de sensibilitat, que es debat amb tota la força, acumulada en el temps que ha durat el poder de l'oposició, contra tot el que porta una significació, més o menys profunda, de conformitat amb el règim anterior.

Es la contra-revolució ideal, que duu la conformitat, de la majoria i que per la manera en que es comprenen els convencionalismes particulars resulta ésser, sols, el bagatge d'uns pocs.

La passivitat dels més, que moltes vegades n'hem dit indiferència, és, no obstant la seva comprensió, l'oposició més aferrissada.

Hem de convenir, però, que aquesta oposició és filla, moltes vegades, de l'ambient que es forma entorn de les nostres actituds.

Si ja nosaltres no seguim el camí que ens pertoca, com podem llançar contra el poble els impropis que susciti el contrast de la nostra impotència amb la cínica incomprensió de la veritat?

Si admetem ja una aliança amb elements que trobarien una posició més lògica abstenint-se per complert de totes les funcions ciutadanes, i dubtem entre el camí de la dreta i de l'esquerra, com volem que el poble, a mida que obri els ulls a la veritat, tingui una certesa de la nostra sinceritat?

Crèiem que, passat el període d'abstenció forçada, les actituds pendrien un camí ben divers, vegem però que elements polítics d'una mica de prestigi, s'entesten en considerar que les coses han de continuar igual que abans. I avui com que les idees no poden pas ofegar-se a dintre i el poble va prenent consciència dels seus deures,

aquest joc, potser inconscient, que fan, quedarà anul·lat tant tost es prengui la disposició d'exigir responsabilitats a qui tingui culpa.

A. DOT-ARXÉ

¿El dipòsit regulador resol el problema de les aigües?

Després d'assentades les degudes premises, tant sota el punt de vista higiènic com del pràctic, he procurat, en el meu primer article «El problema de les aigües a Olot», demostrar que l'únic camí a seguir, per a gaudir d'un caudal d'aigua abundant i capaç per a subvenir a totes les necessitats d'una població de les característiques de la nostra estimada ciutat, era solament l'estudi total del problema, tan important, per persones aciençades; estudi que, al meu entendre, quedaria recompensat amb escreix, per tal que ens permetria acomplir molts dels serveis públics d'importància mai prou ponderada i que per dissort n'estem mancats.

Així mateix vaig procurar demostrar, en el segon «¿Els comptadors són convenientes?» que donades les circumstàncies del règim d'aigües en que encara vivim, per ésser el Municipi qui les suministra i per raons d'economia i d'Higiene no eren tals aparells convenientes.

Avui vull intentar la demostració de que el dipòsit regulador, en les circumstàncies actuals, tampoc resol el problema de les aigües.

En l'últim aforament del manantial de Sant Roc va trobar-se que el seu caudal era de 750 plomes tan sols, quantitat que a ulls clucs és insuficient, ja que els compromisos a satisfer són també de 750 plomes, del que es desprèn que hi ha zero sobrant. Jo no vull pas valdre'm d'aquest detall tan preciós per argument, ans bé, procuraré fer una petita concessió, doncs sé que és cert que aital aforament fou fet en una època d'extrema sequedat; però, tampoc donaré validesa absoluta als resultats d'altres aforaments verificats en èpoques d'abundor, que feien vorejar la quantitat d'aigua a l'entorn de les 1130 plomes; considero, doncs, que si bé el promig pertoca a la quantitat de 950 a 975, al tractar de buscar una quantitat constant havem de rebaixar una mica la xifra, car val més, en un assumpte de tanta importància, pecar per defecte que per excés, resultant així que la *quantitat constant* d'aigua del manantial de Sant Roc, *equivale a 850 o 900 plomes*.

Amb aquestes dades, una volta acomplerts els compromisos contrets fins avui, resulta que l'aigua sobrant equival solament a unes 100 plomes que, dit sigui de pas, tardarien molt poc temps en ésser distribuïdes entre els habitants d'Olot, si se'ls volgués complaure, com hi tenen un just dret.

En aquestes quantitats, ja es pot veure que no s'hi ressent per res les plomes que eventualment es poden perdre, encara que ben natural i forçosament se n'han de perdre en més o menys quantitat i per en més bones condicions que estiguin les canyeries; aquesta pèrdua, al meu entendre, no és pas de despreciar si es vol ésser just, màxim si a ella se n'hi sumen altres prou conegudes i de prou de l'abast de tothom per a ésser esmentades aquí. És ben evident, doncs, que fins i tot suposant que no més se'n perdin 50 plomes, que és ben poca cosa, considerades les que actualment es perden ben inútilment, en resten unes 50 o 100 plomes que serien les destinades a omplir el dipòsit de 1500 metres cúbics que es pensa construir i que tardaria uns 21 dies funcionant les bombes nit i dia, però és una cosa ben patent que ni aquestes quedarien, doncs, com ja he dit, tot seguit serien distribuïdes.

Les canyeries de que disposem avui, segons sembla, no estan pas en estat de suportar pre-

sions gaire més altes que les actuals, i aquesta circumstància no deixa d'ésser un obstacle gens despreciable per a que resulti eficaç la funció que s'espera del dipòsit a construir, per el que s'imposa una revisió sinó total, quasi total de les mateixes, obra prou important per a fer necessària tota l'atenció possible, a fi de que no es faci un gasto avui, que tal volta demà seria ben inútil.

Amb solament l'esmentat sembla que quasi n'hi hauria prou i de sobres, per tal de demostrar que el dipòsit de 1500 m. c. que es pensa construir, no resol pas el problema de les aigües d'Olot. Si acudim a les matemàtiques la qüestió resulta més clara encara, perquè resulta que de les 850 plomes d'aigua del manantial de Sant Roc en pertocuen uns 111'27 litres per habitant i dia (comptant 11000 habitants) i si fossin 900 plomes les constants en pertocarien 117'81 litres per habitant i dia, cosa que ja no sóc jo qui la creu del tot insuficient, sinó que és la Llei, la que estableix que el mínim d'aquest líquid, tinguent en compte tots els serveis, que s'ha de disposar en les poblacions de les característiques de nostre estimada ciutat ha d'ésser de 200 litres per habitant i dia, amb el que queda ben demostrat i al meu entendre plenament, que en el nostre problema el factor essencial és la quantitat i no cap altre. Certament, doncs, que el dipòsit regulador no farà pas augmentar el caudal!

Però és més encara el que s'ha de dir, s'ha de fer esment de que cada any es consigna una quantitat de pessetes en el pressupost municipal, destinades a regar els carrers, places i vies de comunicació més concorregudes, pressupost que fa créixer el general d'aigües i que a son pesar, aital servei, tal com actualment es fa, pot ben dir-se que queda quasi totalment desatès per la seva insuficiència.

S'ha de crear encara el servei dels rentadors públics, que es fa del tot imprescindible actualment i que no deixaria de constituir una renda per el Municipi, ademés de que l'Higiene pública, funció eminentment municipal, en sortiria abastament beneficiada.

Es ben notori aiximateix, que manca aigua per a les indústries; si actualment algú pensés en implantar-ne alguna que tan solament necessités alguns metres cúbics d'aigua diaris seria ben difícil que ho pogués portar a cap per manca de tan preciós element; així és, que si per exemple l'Ajuntament pensés en construir cambres frigorífiques, que tan necessàries es fan, ¿com ho podria efectuar sens mermar el caudal d'aigua prou esquitit per a subvenir les primeres necessitats de tots els veïns?

Cal, doncs, que abans de que es procedeixi a la construcció del dipòsit regulador de les condicions marcades, es pensi bé el que es va a fer, per tal de que la quantitat pressupostada no es gastí ben inútilment; cal que es pensi bé, ademés, per tal de que no esdevingui un espill enganyós a l'entorn del qual giravoltin totes les iniciatives que, d'altre modo encaminada, podrien donar els seus fruits.

Considero que tant solament s'ha d'anar a la construcció del dipòsit regulador *in extremis*, quant no hi hagi altre camí, això és, quant dels dictàmens que solament els tècnics tindrien d'emetre, se'n despregués ben clarament que no hi ha possibilitats de proporcionar-nos aigües més abundants i d'alt nivell natural i àdhuc aleshores, considero aiximateix que es faria necessari anar de dret a la realització del projecte que propugna l'insigne Dr. Faura en el seu magistral informe de l'any 1924. En condicions tals, crec que es fa imprescindible la municipalització del servei d'aigües, únic mitjà que permetria la solució de tant espinós problema amb menys cost possible.

S. SALA

Olot, Juliol de 1930.

Vària

A L'AJUNTAMENT

Sembla que la normalitat fa via entrant a la Casa Ciutat. Els concejals ja plantegen conflictes com si es trobessin a casa seva per obra i gràcia de la voluntat popular, oblidant que deuen limitar-se a obeir les ordres que els són donades i si per determinades circumstàncies han de fer el rebec, val més expressar-se clarament i amb dignitat, tenint en compte que aquesta última atany a tots, si és que de cert hi subsisteixen encara els vincles polítics.

Ens referim al cas del Senyor Capdevila que es vegé obligat a dimitir de la Permanent i que continua éssent concejal i a la dimissió presentada i no acceptada del Senyor Arau i a la permanència del Senyor Castanyer, concejal abans, durant i després de la Dictadura.

PER «EL DEBER»

El setmanari catòlic «El Deber», la setmana passada paternalment ens feia unes amonestacions que agraim, però debem de recordar-li que ACCIO CIUTADANA està disposada a anar sempre de cara a la veritat sigui el que sigui.

Cinema, Teatre i Música

Ideal Park.—La pel·lícula que projectaren de George O'Brien, amb tota seguretat no és pas de les que han servit al gran artista per a que ocupi el lloc que ocupa dintre les fleres dels asos de la pantalla. Queden algunes comptades escenes interessants per el públic, però en general, amb tot i que no pugui titllar-se de dolenta la pel·lícula, el jove actor no troba pas ocasions de brillar-hi com en altres films.

Teatre Principal.—Bon programa. «Asfalto», de la casa «Ufa».

Amb tota seguretat que no coincidirem pas com l'opinió de tot el poble, però nosaltres reconeixem que aquest film té totes les característiques que valuen les grans produccions cinematogràfiques.

A més del treball acurat dels actors, és tot el film d'una tècnica acabadíssima. «Asfalto», el film que acredita una marca, és l'encert de la «Ufa».

Llástima que hi haguessin escenes tant mutilades!

Concert de l'Orfeó Popular Olotí.—Amb el seu concert a benefici del patronat de la Colònia Escolar i la visita d'aprenents i alumnes a l'Exposició de Barcelona, l'Orfeó feia una obra ben popular a la que el públic d'Olot no va correspondre.

Eren gairebé buides les llotges i més de la meitat de les butaques. És clar, molts dels nostres rics s'abstingueren d'anar al Teatre; seria contraproductiu la seva presència en manifestacions de les que en surten beneficiats els fills dels obrers. Quin retrat més fidel de la seva mesquinesa!

Però és que tampoc els treballadors ocupaven el seu lloc i és de doldre.

Ignoraven potser la finalitat de l'acte?

Amb tot i la poca concurrència, plens de bona voluntat i entusiasme els orfeonistes desgranaren llur programa, assolint en alguna cançoneta interpretada en la primera part un encert d'interpretació ben lloable.

«Marinada», sardana que cantaren amb la col·laboració de la cobla «La Unió Artística» fou el que més ens va plaure del programa; en els nombres restants, s'hi veia clar el cansanci de tots, i en «Sant Jordi triomfant» més que tot la manca d'assaig dels orfeonistes i de qualitat de modulació en la part de metall; ben segur que ens hauria plascut més la cobla sola.

El conjunt però satisfé a la poca concurrència tant per el treball que representava, com per la finalitat que treballaven tots, que els fa mereixedors de nostre més sincer elogi.

El dia de Sant Pere, el chor «El Laurel», del Centre Obrer, celebrà la seva tradicional sortida a Sant Roc, cantant amb força perfecció «Les Segues» i «Llac d'amor».

Cal fer menció, també, de la impecable justesa de la cobla «La Principal Olotina» en totes les parts que integraven el programa de la bella festa del «Centre Obrer».

A. S.

Electricitat Médica Cures per diatèrmia, so-
d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs)
entrada per l'avinguda Paluzie.

Els Esports

Diuenge tingué lloc al Camp de l'«Estació», un partit entre dues seleccions de jugadors locals, els quals en varis moments lograren donar vistositat a llurs jugades tot posant a la lluita un braó i una voluntat que ja ens agradaria veure'ls-hi en partits de més trascendència.

Guanyà l'equip vermell per 5 a 1; alguns d'aquests tants foren de superior factura. Formaren l'equip guanyador: Sala, Pau II, Descals, Parés, Pau I, Rodríguez, Puig, Oliva, Figueres, Saez i Casellas.

Abans d'aquest encontre uns quants nens de l'Escola Nacional, dirigits pel professor de gimnàstica, en Josep Garcia, executaren varis moviments gimnàstics-rítmics que plagueren força al públic. Llástima que manifestacions d'aquesta classe no abundin més, ja que és així com deu educar-se a la joventut, sana i forta.

Però és de doldre que no mes fossin uns quants nens els que executessin aquells exercicis, ja que el que dona gran vistositat en aquells espectacles és que aquestes manifestacions estiguin integrades per alguns centenars de nens, a l'ensem que no deu reduir-se als nens d'una sola escola la pràctica de la gimnàstica, sinó que també haurien d'ésser tots els de la població.

L'execució ens plagué encara que no creiem necessari militaritzar tant els exercicis. Així mateix seria convenient fossin ensenyats en llengua vernàcula.

■ Demà tindrà lloc un simpàtic i interessant partit en el Camp de l'«Olot F. C.», a benefici dels presos i exiliats polítics i socials, entre el nostre titular i la «U. S. Figueres» disputant-se una magnífica copa, obsequi del volgut setmanari català «La Rambla de Catalunya». L'«Olot F. C.» alineará, segons referències, als seus exjugadors Traiter i Oliver, i a més un bon element de Palamós. Tirará el «Kik-off» En Josep Sunyol, director de l'esmentat periòdic.

Degut a la importància d'aquest partit i més que més al seu fi altament altruista, no dubtem que el nostre públic, amb la seva assistència, contribuirà a l'èxit del mateix.

REMARQUEM...

que si per el vinent campionat l'Olot pogués presentar l'equip que alineará demà enfront de la «U. S. Figueres» el lloc de classificació seria bastant diferent al d'aquests últims anys.

EXCURSIONISME

Sumaven alguns centenars els excursionistes que s'aplegaren a Sant Martí del Corb, amb motiu de l'aplec que hi organitzà el «Casal Català».

Hom elogià la magnífica organització que portàren a cap els organitzadors, majorment la manera en què per mitjà d'uns cartells marcàren el camí.

Hi hagué sardanes, elevació de globus, traques valencianes i diversitat de proves atlètiques, aconseguint tot un assenyalat èxit.

MAXIM

D'ací i d'allà

■ Hem rebut un comunicat del President de la Comissió de Governació de l'Ajuntament, Senyor Hostench, en el que se'ns diu que fins el dia 10 d'Agost hi ha temps de comunicar a l'abans dita Comissió, els actes que es tingui interès de fer publicar en el programa oficial.

■ En atent B. L. M. l'amic En Privat Calm i Busquets, ens ofereix el seu Hotel del Parc, que després de les recents reformes fetes, ha resultat un hotel de primer ordre.

Per bon savó, elegiu sempre el Chimbó

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les altres.

Proveu-lo i us convencereu.

■ Es ja un fet l'anada a Barcelona per a visitar l'Exposició d'un grup de 75 infants de les escoles públiques i particulars i de 27 aprenents d'arts i oficis de la nostra ciutat, tots ells de famílies necessitades.

La cosa s'haurà realitzat gràcies a la iniciativa del tinent d'Alcalde delegat de Cultura, Senyor Descals, que amb la seva activitat ha obtingut una important subscripció, encapçalada per l'Ajuntament i que encara permetrà l'organització d'una Colònia Escolar per anar aquest istiu a algun poble de la Costa Brava.

El grup d'alumnes i aprenents, amb una delegació municipal, arribará el dilluns vinent, per l'estació del Nord, en el tren de les 10'40. Una Comissió de la

Delegació de Cultura del Municipi barceloní els rebrà i els acompanyarà arreu.

Romdran a Barcelona els dies 7, 8 i 9, a fi que la seva visita els pugui ésser profitosa; s'estatjaren al col·legi de Sant Miquel, del carrer de Rosselló.

El Comitè de l'Exposició els ha promès les màximes facilitats per a visitar-ho tot.

CONSULTORI - JUBERT

Malalties de les criatures.
Malalties de la pell.
Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.
Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

■ El jove pintor en Josep Badosa Mayà, operari de la casa Badia, tingué la dissort de caure de la bastida on treballava en la decoració de l'església de Sant Pere de Les Preses, sofrint una forta commoció cerebral.

Fou portat amb l'auto del Senyor Mata en l'Hospital de Sant Jaume d'aquesta, on reb assistència.

■ Ha dimitit del càrrec de director artístic de l'Escola Municipal de Música, el professor senyor Ribó.

■ Ha quedat oberta la temporada oficial de banys a l'establiment especial de l'Hospital.

■ El dilluns darrer morí, a l'edat de setze anys, el jove Josep Vila i Aull.

Fem present el nostre condol a la família, particularment al nostre amic N'Angel Vila.

Molt bones i més econòmiques de preu, són les GALLETES i BISCUITS

Maria Artiach

— Demaneu-les als millors establiments —

■ En Domènec Güell i Na Carme Boada passen per la pena d'haver de plorar el traspàs del seu fill Manuel. Rebin el nostre més sentit pèsam.

■ Avui aquest vespre, el senyor Josep Sunyol Garriga donarà una conferència en el «Casal Català» sobre «L'espiritualitat de l'atletisme i l'atletisme de l'espiritualitat».

■ Demà estaran oberts els estancs número 2 del Passeig de Blay, número 3 del carrer de Sant Rafel i número 5 del carrer de la Proa.

■ **Companyia del Ferrocarril d'Olot a Girona.**—Amb l'objecte de facilitar el retorn dels excursionistes, banyistes i altres viatgers que, aprofitant la bona combinació de trens i el preu reduït dels bitllets, vagin a expansionar-se a Palamós, Sant Feliu de Guixols, Barcelona, etc., etc., aquesta Companyia ha disposat des del dia 6 de Juliol i fins a nou avís, tots els diumenges i dies festius, la circulació del tren número 10 per tota la línia.

El tren número 10 surt de Girona a les 20 i arriba a Olot a les 22'25.

■ Una selecció d'aficionats d'aquesta ciutat, amb una primera actriu de categoria de Barcelona, i amb la cooperació de l'aplaudida orquestra «La Principal Olotina», estan preparant una gran funció que tindrà lloc el dimarts, dia 23 del corrent, posant-se en escena la gran obra de l'immortal Guimerà *Mar i Cel*.

Dit espectacle serà a benefici de les «Colònies Escolars» i Visita a l'Exposició de Barcelona.

■ Demà, diumenge, a les 10 de la nit, en la societat «Indústria i Comerç», hi donarà una selecta audició de sardanes l'acreditada cobla «La Principal Olotina».

■ Demà, diumenge a dos quarts de deu de la vetlla, el notable i prestigiós *Cavaller Gurt* donarà una interessant sessió a l'estatge de l'«Orfeó Popular Olotí».

■ Dijous pròxim, a la tarda, amb motiu de la festa de Les Fonts, hi hauran sardanes a Font Moixina, a càrrec de la cobla-orquestra «La Principal Olotina».

■ Per a dissabte pròxim, en el «Teatre Principal», s'hi anuncia l'obra «Ha entrado una mujer», per la companyia Rodriguez-Espinosa.

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

— DE —

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— O L O T

LINCOLN

Xampany garantit de Cava

Caves Sant Sadurni de Noya

Dipositari: ESTEVE HOSTENCH.-- O L O T

Cooperación Fabril S. A.

Carrer Santa Magdalena, 1

O L O T

El Concili d'Administració de la Societat convoca reunió general extraordinaria per a el diumenge, dia 13 del corrent, a les sis de la tarda, per a tractar d'assumptes d'interès.

Es molt convenient l'assistència de tots els associats.

Olot, 5 Juliol 1930.

Col·legi **PLANTALECH**

El dia primer de Juliol s'obrí aquest Col·legi en el Passeig de Blay, n.º 12, primer pis; i pel Setembre, en la casa de nova construcció (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

EL MÉS BÓ

EL DE MÉS RENDIMENT

LA PICADORA

DE VENTA EN TOTS ELS BONS ESTABLIMENTS

! EL MÉS ECONOMIC

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.
Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Oliveres, 21.—OLOT

DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**